

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **V. V.**, zast. JUDr. Petrem Nuckollsem, advokátem se sídlem Barcalova 2, Ústí nad Orlicí, proti žalovanému: **Český úřad zeměměřický a katastrální, odbor kontroly a dohledu,** se sídlem Pod Sídlištěm 1800/9, Praha 8 - Kobylisy, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2008, č. j. ČÚZK 6689/2007-14/R, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2011, č. j. 5 Ca 76/2008 - 55,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 29. 4. 2011, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2008, č. j. ČÚZK 6689/2007-14/R. Uvedeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a současně potvrzeno rozhodnutí Zeměměřičského a katastrálního inspektorátu v Pardubicích (dále jen „inspektorát“) ze dne 19. 11. 2007, sp. zn. ZKI PU-O-98/465/2007/7, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatele o obnovu řízení ve věci opravy chyby katastrálního operátu ve smyslu ustanovení § 8 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen

„katastrální zákon“). Správní orgány dospěly shodně k závěru, že řízení vedené Katastrálním úřadem pro Pardubický kraj, Katastrální pracoviště Ústí nad Orlicí (dále jen „katastrální úřad“), jehož obnova byla stěžovatelem navrhována, bylo ukončeno v odvolacím řízení rozhodnutím inspektorátu ze dne 15. 3. 2006 a důvod pro obnovu řízení není dán.

Předmětem původního správního řízení byl návrh stěžovatele na provedení opravy chyby v katastrálním operátu dle ustanovení § 8 odst. 1 katastrálního zákona, která měla spočívat v nesprávném zakreslení hranic jeho pozemku v důsledku provádění obnovy operátu evidence nemovitostí novým mapováním v letech 1986 – 1989. Správní orgány namítanou chybu v katastrálním operátu neshledaly s odůvodněním, že hranice pozemků byly v součinnosti s vlastníky vytyčeny a odsouhlaseny na místě v terénu v rámci místního šetření, s jehož výsledkem stěžovatel jako jeden z vlastníků vyjádřil souhlas svým podpisem, což je doloženo ve spisovém materiálu. Zákres hranic parcel v nyní platné katastrální mapě je dle správních orgánů obrazem hranic pozemků zjištěných při místním šetřením v roce 1986 a jejich následného geometrického zaměření.

V nyní projednávané věci se stěžovatel domáhá obnovy původního správního řízení o opravě chyby v katastrálním operátu ve smyslu ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Návrh na obnovu řízení ze dne 24. 7. 2007 stěžovatel odůvodňuje obsahem znaleckého posudku na vytýčení hranice v katastrálním území Jablonné nad Orlicí ze dne 15. 7. 2007 vypracovaného Ing. Karlem Vodičkou (dále jen „znalecký posudek“), ze kterého dle stěžovatele vyplývá, že došlo k chybnému šetření při vyhotovování mapy velkého měřítka.

II. Posouzení projednávané věci městským soudem

Městský soud se ve svém rozsudku v prvé řadě neztotožnil s názorem stěžovatele, který za dříve neznámé skutečnosti ve smyslu ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) pokládá závěry plynoucí z nově vyhotoveného znaleckého posudku a geometrického plánu. Uvedl, že stěžovatel za dříve neznámou skutečnost vydává svůj subjektivní názor na to, jak by měla nejlépe být vedena hranice, a používá k tomu posudek znalce založený na někdejších mapových podkladech, kterým už dnešní zákres, provedený na základě místního šetření konaného při obnově katastrálního operátu, zcela neodpovídá. Dodal, že nelze označit posudek znalce za nesprávný, tento jen sleduje jiný cíl než někdejší obnova katastrálního operátu, a proto dospívá i k jinému průběhu hranice.

Dále městský soud poukázal na neopodstatněnost tvrzení stěžovatele v souvislosti s užíváním termínu „chybné šetření při vyhotovování mapy velkého měřítka“. Konstatoval, že při vyhotovování mapy se již nic nešetří (k tomu slouží místní šetření, tedy ohledání a odsouhlasení hranice v terénu), nýbrž se zakreslují hranice skutečně zjištěné a odsouhlasené. Upozornil, že stěžovatel přitom nenamítal, že by při místním šetření svým podpisem stvrdil určitý průběh hranice, který se potom v mapě neobjevil, resp. byl zakreslen jinak, přičemž tuto eventualitu prozkoumal i katastrální úřad a žádné pochybení neshledal. Soud uzavřel, že stěžovatelem tvrzené „zjištěné chybné šetření“ není žádnou novou, dříve neznámou skutečností, ale nanejvýš jiným názorem na zakreslení hranic

pozemků. Názor přitom nelze zaměňovat se skutečností, tj. něčím, co je objektivně patrné a neliší se v závislosti na tom, kdo je interpretuje, zda správní orgán či znalec.

III. Kasační stížnost

Rozsudek městského soudu napadl stěžovatel kasační stížností z důvodů vymezených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s."). Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Stěžovatel se předně neztotožňuje s hodnocením městského soudu, že za „dříve neznámou skutečnost" ve smyslu ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu vydává svůj subjektivní názor na to, jak by měla být hranice mezi pozemky nejlépe vedena. Stěžovatel za dříve neznámou skutečnost naopak považuje chybné šetření při vyhotovování mapy velkého měřítka, které dokládá znaleckým posudkem Ing. Karla Vodičky a jím zpracovaným geometrickým plánem. Tyto listiny, a tedy i závěr z nich plynoucí, byly pro stěžovatele dříve nedostupné, jelikož znalec učinil důležitý závěr o chybném šetření dodatečně. Upozornil, že znalec nesleduje žádný cíl, pouze činí závěr o chybném šetření při vyhotovování mapy velkého měřítka a jiném průběhu hranice pozemků, než je dnes zakreslena.

V této souvislosti stěžovatel dále namítá, že znalec učinil závěr o chybném šetření při vyhotovování mapy velkého měřítka, a nikoliv o chybném místním šetření, tedy ohledání a odsouhlasení hranic v terénu. Stěžovatel uvádí, že správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel ze skutkové podstaty, že při vyhotovování mapy velkého měřítka se již nic nešetří, což dle jeho názoru nemá oporu ve spisech, je s nimi v rozporu a je v rozporu se závěry znalce. Tato skutečnost dle stěžovatele způsobuje vadu řízení, pro kterou měl městský soud napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit.

IV. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti a replika stěžovatele

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že v projednávané věci nenastal žádný z důvodů pro obnovu řízení ve smyslu ustanovení § 100 správního řádu. Předkládaný znalecký posudek dle jeho názoru dokládá pouze skutečnost, že technický výsledek vytyčení hranice pozemku realizovaný podle mapy zaniklé historické pozemkové evidence není zcela totožný s aktuálně platným stavem katastru nemovitostí po obnově katastrálního operátu novým mapováním. Zdůraznil, že tato skutečnost byla orgánům rozhodujícím v původním správním řízení známa, neboť zcela jasně vyplývá z dokumentace katastrálního úřadu založené mimo jiné i ve spise a správní orgán z této skutečnosti také vycházel. V této souvislosti uvedl, že znalecký posudek vycházel z podkladů a údajů získaných z dokumentace katastrálního úřadu, a nejedná se tedy o dříve neznámou skutečnost. Nadto upozornil, že ze skutečnosti, že stav podle bývalého pozemkového katastru je jiný než stav platného katastru, nelze dovozovat, že by obnova operátu novým mapováním byla provedena chybně, jestliže navíc tato obnova probíhala v součinnosti se stěžovatelem jako vlastníkem dotčených nemovitostí, který sám souhlas s výsledkem šetření a označením nově vyšetřené hranice potvrdil svým podpisem.

Stěžovatel v podané replice negoval veškerá vyjádření žalovaného a setrval na svém názoru, že předkládaný znalecký posudek dokládá chybné šetření při vyhotovování mapy velkého měřítka a tato skutečnost nebyla rozhodujícím orgánům v původním správním řízení známa. V reakci na vyjádření žalovaného dále uvedl, že obnova sice probíhala v součinnosti se stěžovatelem, nikoliv však šetření při vyhotovování mapy velkého měřítka, které opakovaně označil za chybné.

VI. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a vady řízení před správním orgánem. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že není důvodná.

Správní řád připouští ve smyslu ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) na žádost účastníka obnovit před správním orgánem řízení, které bylo ukončeno pravomocným rozhodnutím ve věci, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými. Současně musí být splněna podmínka, že tyto skutečnosti nebo důkazy mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Stěžovatel je přesvědčen, že jím předkládaný znalecký posudek svým obsahem naplňuje kritérium dříve neznámé skutečnosti a splňuje tak předpoklady pro obnovu předchozího správního řízení.

Z obsahu předmětného znaleckého posudku Nejvyšší správní soud ověřil, že jeho úkolem bylo „*vytýčit hranici pozemku mezi katastrální parcelou číslo 125, stavební katastrální parcelou číslo 218 a katastrální parcelou číslo 568/3, 571/1, stavební parcelou číslo 179 v katastrálním území Jablonné nad Orlicí dle původní mapy pozemkového katastru, která není platnou hranicí katastru nemovitostí z důvodu chybného šetření při vyhotovování mapy velkého měřítka. Vytýčení bylo nutné provést z důvodu vyznačení nové hranice a vyhotovení geometrického plánu a následného zápisu do katastru nemovitostí, a to na základě písemného prohlášení vlastníků o shodě a nespornosti průběhu hranice, nebo pro rozhodnutí soudu*“. Dále se ve znaleckém posudku uvádí, že podklady pro jeho vypracování byly získány z dokumentace katastrálního úřadu, a následuje technický postup vytýčení jednotlivých bodů, na jejichž základě byl vypracován geometrický plán. Z vytyčovacího náčrtu a geometrického plánu je patrné, že hranice pozemků dle původní mapy pozemkového katastru se neshoduje s aktuálním stavem zakresleným po provedení obnovy katastrálního operátu.

Jak je výše uvedeno, cílem znaleckého posudku bylo vytýčit hranici pozemku dle původní mapy pozemkového katastru, tj. mapy platné před provedením obnovy katastrálního operátu novým mapováním v letech 1986 – 1989. Jak již vyslovil zdejší soud ve svém rozsudku ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 As 46/2008 - 134 (dostupný na www.nssoud.cz),

obnova katastrálního operátu novým mapováním nemůže být již z podstaty věrnou kopií operátu, který má nahradit, což plyne z § 3 zákona č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí, protože orgány geodézie měly při obnově operátu evidence nemovitostí postupovat v souladu se skutečným stavem. Nejvyšší správní soud se proto plně ztotožňuje se závěrem městského soudu a žalovaného, že stěžovatel za dříve neznámou skutečnost vydává pouze rozdíly mezi vedením hranic pozemků vyplývající z porovnání původní mapy pozemkového katastru a mapy vzniklé provedením obnovy katastrálního operátu, tj. hranice vytýčené na základě místního šetření provedeného za účasti stěžovatele za účelem udržení a zajištění evidence nemovitostí v souladu se skutečným stavem ve smyslu ustanovení § 4 a § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí. Stejně tak lze přisvědčit městskému soudu, že znalecký posudek sledoval jiný cíl, než někdejší obnova katastrálního operátu, tj. jeho úkolem bylo zrekonstruovat průběh hranice pozemků dle původní mapy pozemkového katastru, na rozdíl od stanovení nesporných hranic pozemků v souladu se skutečným stavem, což bylo cílem nového mapování při obnově katastrálního operátu. Znalec navíc vycházel výhradně z podkladů získaných z dokumentace katastrálního úřadu, které jsou správnímu orgánu z úřední povinnosti známy. Lze připustit, že vzniklé rozdíly mezi původní a současnou mapou stěžovateli nebyly známy. V této souvislosti je však nutné odkázat na rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 18/2010 - 113 (dostupný na www.nssoud.cz), ve kterém je uvedeno, že pojem „dříve neznámá skutečnost“ dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu nelze chápat subjektivně, tj. jako skutečnost neznámou tomu, kdo obnovu řízení navrhuje, ale v objektivním smyslu jako skutečnost, kterou účastník správního řízení znát nemohl a nemohl ji v původním řízení uplatnit. Pokud pak stěžovatel poukazuje na znalcem tvrzené „chybné šetření při vyhotovování mapy velkého měřítka“, lze z jazykového výkladu obsahu znaleckého posudku dovodit, že předmětné tvrzení nevychází ze závěrů učiněných znalcem, nýbrž ze samotného zadání znaleckého posudku. Znalecký posudek je vypracován k vytýčení hranice v katastrálním území Jablonné nad Orlicí, čehož se znalec zhostil vyhotovením vytyčovacího náčrtu hranic pozemků dle původní mapy pozemkového katastru a geometrického plánu. Dovozované závěry stěžovatele o zjištěném chybném šetření při vyhotovování mapy velkého měřítka tak lze označit za účelové. V této souvislosti pak z logiky věci nelze přisvědčit ani námitce stěžovatele, že tvrzení správního orgánu, že při vyhotovování mapy velkého měřítka se již nic nešetří, nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu, stejně jako je v rozporu se závěry znalce. Žalovaný se, stejně jako městský soud, zabýval hodnocením postupu obnovy katastrálního operátu, přičemž dospěl k závěru, že v jejím průběhu nedošlo k žádnému pochybení. Opakované holé konstatování stěžovatele, že došlo k chybnému šetření, nikoli místnímu šetření, a to bez jakékoli bližší specifikace, se potom jeví jako neurčité a nelze z něj dovozovat, a tudíž ani soudem přezkoumávat, konkrétní pochybení správních orgánů. Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud nedospěl k závěru, že by v projednávané věci byly dány důvody pro obnovu řízení z důvodu, že vyšla najevo dříve neznámá skutečnost.

V. Závěr a náklady řízení

Stěžovatelem uplatněné kasační námitky nebyly ve vztahu k napadenému rozsudku městského soudu shledány důvodnými, v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla proto v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jak vyplývá z obsahu spisu, náklady v tomto řízení nevznikly, Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. února 2012

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu